

28

PIŠETA IN UREJUJETA:
LOJZE KOŠOROK
IN PAVLA GRUDEN

KAR PO DOMAČE...

Koristno je, da spoznamo odnos Cerkve oziroma katolicizma do države, družbenih slojev in prilagodljivost Cerkve zahtevam časa.

Teoretično je Cerkev mogla nekaj postavljati in odstavljati vladarje. S koncem srednjega veka pa se je Cerkev začela prilagojevati celo nekaterim bolj samostojnim, t.j. takim državnim oblikam, ki so se več ali manj same vzpostavile, torej brez sodelovanja zakona - Boga. Potem - tako tudi človek izvira iz naravnega zakona. Zato se dogaja, da cerkev od časa do časa doživlja upor a ne samo država.

Tako se je zgodilo tudi Piu XI. 1873 leta, ko je 7 avgusta v pismu cesarju Viljemu Prvem strogo naglasil, da duhovno pravosodje nad celotnim krščanskim svetom ter razkolnikom in krivovercem v temu svetu, pripada samo papežu. Viljem I je to papežovo zahtevo mogočno odbil.

Malokateri papež je vztrajal pri trditvi, v toku moderne dobe, da je cerkvena oblast višja od državne, kot je to storil Pius IX. v encikliki /papežovi okrožnici/ Quanta Cura /Koliko skrb/ leta 1864. Vendar je tudi on naletel na odpor ko njegovo encikliko, v kateri je zahteval pravično postopanje za delavski sloj, pod naslovom Quatrogesimo Anno /Ob 40 letnici/ niso javno objavili v nekaterih cerkvah zaradi nasprotovanja delodajalcev, vsled česar se je tudi, popolnoma razumljivo, pritoževal.

Iz gornjih dveh slučajev je razvidno, da papeži takšne moči nad človeštvom, kakor so nas nekaj tako uspešno poučevali, da je ljudstvo živelo v strahu pred duhovščino. To potrjuje tudi uporniški duh tistih sobodnih duhovnikov, ki se upirajo z besedo in dejanji Pavla VI želji in zapovedi k iskrenemu sodelovanju ljudi ki so dobre volje. Na žalost pri nas niti s strani duhovščine, ki bi nam morala biti za vzgled, razen nekaterih, ki se s politiko ne bavijo, ni sledu o dobri volji. Z nepretranim izživljanjem, smešenjem in poniževanjem v njihovem ne zgolj verskem tisku, ustvarjajo nove prepire. Zahtevajo ponižnost, a je sami ne poznajo.

Zdaj si oglejmo odnos Cerkve do Napoleona, ki Boga v nečemer ni prepoznal in ki je bil zelo preračunljiv človek. Tukaj je treba zaradi tistih bralcev, ki imajo predsodke, opozoriti na to, da so preračunljivi tudi prernogi katoličani, pa naj

bodo to duhovniki ali laiki. Napoleon se je dobro zavedal, da družba v kateri niso vsi enako deležni blaginje, nima zdrave podloge in da kot taka ne more obstojati brez nezadovoljstva. Razumel pa je, da je obstoj taki družbi vsaj za časno mogoč tam, kjer se ljudstvo naslanja na vero. V našem slučaju to ve vsak tisti, ki je v predvojni Jugoslaviji živel z odprtimi očmi in ušesi.

Vse to je izkusil tudi Napoleon I. Sklenil je s Cerkvijo konkordat /pogodba med Cerkvijo in državo/, v katerem so mu pod 6. točko vsi duhovniki zaprisli zvestobo s tem, da bodo vladi in svojih opozovanj sporočali vse, kar naj bi bilo v korist državi.

Kardinal Maury je celo izjavil, da si bo cesar "z dobro policijo in dobrim duhovništvom zagotovil javni red, kajti nadškof je celo policijski predstojnik.

Ni bilo dolgo, ko so se v cerkvah pojavili novi katekizmi s pozivom vsem vernim kristjanom, da so dolžni izkazovati cesarju ljubezen, spoštovanje, pokorščino, vojaško službo in davke, kakor tudi vroče molitve za njegovo odrešenje in za duhovno ter posvetno blagostanje države", kajti čestiti in služiti cesarje je kakor častiti in služiti samega Boga.

To tako izvanredno širokogrudno sodelovanje Cerkve z Napoleonom, ki je podpisal konkordat s Cerkvijo leta 1801, ko je bil Prvi konzul, da bi z njim obnovil zgodovinsko zvezo s Cerkvijo, je prvenstveno sad tedanje Katoliške opozicije, ki ga je navedla k sklepu konkordata.

Po podpisu tega konkordata, je deklaracija iz 1682 leta, s katero je Francija postala popolnoma nezavisna v posvetnih zadevah, in katera je priznavala oblast Svetovnega koncila nad papeži, izgubila svojo veljavo tudi kot študijski predmet bogoslovnih semeniščih. Z dvigom katoliške vere v Franciji pa se je začel dvigati tudi duh nacionalizma.

Nadaljevanje prihodnjič.

URH IN PUTKA

Janezov zvoditelj Janez-danes žablja dlaka - v ne zgolj verskih mislih na vsa usta kvaka, čeprav me nima v čisljih, ker me rodila je Ljubljana a družim se z ljudimi z Balkana, da original sem, putka, ki kokodaka brez osnutka.

Pavla Gruden.

MOSTOVI PRIJATELJSTVA, PIKNIK VESELIH LJUDI

Pod tem naslovom in podobnimi izreki je slovensko časopisje v domovini pisalo o Izseljenskem pikniku v Škofji loki z dne 4. julija na loškem gradu.

Sicer je tole poročilo nekoliko zakasnelo, vendar ste dragi bralci lahko trdo prepričani, da bo verodostojno, kajti "reporter" se je te slavnosti sam udeležil. Kot je več ali manj vsem znano o tej veliki že tradicionalni prireditvi, zato ne bo odveč, da tudi o tem prazniku tudi mi poročamo. Saj je bilo nazvočih lepo število Slovencev iz Avstralije, tako tisti, ki so tam bili na obisku in pa tudi povratniki iz Avstralije.

Izseljenski piknik je že 23. po vrsti in se je enajstič vršil v Škofji loki na loškem gradu. Računajo, da ga je obiskalo okrog 22 tisoč ljudi. Že v zgodnjih urah se zbirajo v lepem starem loškem mestecu na trgu narodne noše, bilo jih je nad 300, godbeniki, kočije, izseljenci in množica drugih ljudi, sorodniki izseljencev, prijatelji itd. res zanimiva srečanja, nevrjetno s kom vse se srečaš. Prava presenečanja. Kmalu po 9. uri se v povorki zvila vsa ta pisana in pestra množica proti loškemu gradu. Okrog 10. ure se začne uradni del programa, seveda z pozdravnimi govori. V imenu Škofjelčanov, gostitelj tradicijskega izseljenskega piknika je goste pozdravil župan občine pa sta spregovorila rojakom in gostom predsednik skupščine SR Slovenije Milan Kučan in predsednik Matice Drago Se Seliger. Po kulturnem sporedu v katerem je poleg domačin kulturnih skupin sodelovala tudi folklorna skupina slovenskega društva Bled iz Essena, pevski zbor Glazbene Matice iz Clevelanda in ansambel Kathy Hlad iz Clevelanda. Verjetno so iz skupine mladi folklorci iz Essena-Nemčije poželi največji aplavz, saj so komaj malo večji, kot naša folklorna skupina v Sydneyu. Spored se je zavlekel daleč preko poldne in šele okrog dveh popoldan so prišli na vrsto govorniki iz tujine. Omenjam le iz Avstralije in sicer za SD Sydney Pavle Bogataj in v imenu Triglava iz Sydneya Zofija Šajn. V popoldanskih urah pa je množici igral ansambel Sava iz Melburna, iz Clevelanda ansambel Kathy Hlad in drugi.

Zofija Šajn, predstavnica slovenskega društva Triglav iz Sydneya

Razpoloženje na 23. izseljenskem pikniku je bilo vedno dan na višku. Tudi nebo nam je bilo milostljivo, kljub obilnemu dežju je vedno praviselo, niti ni bilo vroče. Zvečer je igrala domača godba iz Radovljice, vendar starejši izseljenci niso bili kaj prida zadovoljni, rezali so le moderne pop

muzik, dočim vsi izseljenski ansambli so držali stare slovenske klasične viže, dočim vsi izseljenski ansambli so držali stare slovenske klasične viže.

Pri eni od tisoč niz pod krošnjo mogočnega drevesa pa je taboril "štab" povratnikov iz Avstralije, katerim sem se pridružil tudi jaz, edini povratnik v Avstralijo. No sami stari znanci in prijatelji. Bom kar povedal kdo so ti: Vaup-

otičevi iz Wollongonga, Anica in Frank Stare, Jožica Muršec, Rudi in Marija Mavrič in še ena družina povratniki iz Melburna. Lahko si mislite da smo si imeli marsikaj za povedati in obujati stare spomene. Da nismi se deli ob prazni mizi, to si tudi lahko mislite. Kdaj so te urce minile se nismo sami zavedali, razgnal je našo družbico dež, ki je začel neusmiljeno padati, bilo je nekaj minut

pred polnočjo. Dež je tudi povzročil da smo se morali na hitro posloviti, tako vsaj ni bilo solz za slovo ali pa jih je dež izpral iz naših lic.

Vsi so mi naročevali za svoje stare prijatelje v Avstraliji nešteto pozdravov. Tako naj kar na temle mestu izročam od vseh omenjenih prav lepe pozdrave iz domovine!

Lojze Košorok

"JANEZOV JANEZ"

V julijski številki "Misli" sem zasledil žaljiv in neosnovan napad na g. Cirila Zlobca. Članek nekega Janezovega Janeza izzveni kot da bi g. Zlobec s svojo izjavo Manji Anderle hotel žaliti Alovence v Avstraliji. Slučajno pa vam kako on misli o nas, ker sva se pred odkritjem Prešnerovega kipa na SDS v razgovoru na kratko dotaknila tudi vprašanja slovenske kulturne ravni v Avstraliji.

Ko se pogovarjaš z Zlobcem imaš občutek da govoriš z izjemnim človekom. Na mene je naredil močan vtis s svojo mirnostjo in premišljenostjo. Pripovedal je kako lepo so ga povsod sprejali in kako je bil presenečen nad vsestransko dejavnostjo rojakov ki jih je srečal širom Avstralije. Niti sence o kakšni nesramnosti ki mu jo hoče pripisati g. Janezov Janez!

G. Zlobec je občudoval

vztrajnost in žilavost naših preprostih ljudi in njihovo prizadevanje za vsestranski, vključno kulturni dvig. Istega mnjenja je bil tudi g. Seliger.

V svoji izjavi Manji Anderle je Zlobec pač izrazil to kar nam je vsem znano: slovinci v Avstraliji so v glavnem prispeli sem iz nerazvitih področij, ki so bila večinoma pod Italijo, deloma tudi iz Prekmurja. Izobražencev iz središčnih predelov je prišlo zelo malo. Kakšno kulturno naj bi torej prinesli s seboj, g. Janezov Janez? Italijansko, ki so jo odklonili, ker so jih prav pod pretvezo te kulture hoteli potujčiti? Slovenske pa, razen drobtinic, niso mogli, ker slovenskih šol niso poznali.

Tudi Avstralija jim ni bila v vzpodbudo. Avstralska potrošniška družba ni posebno naklonjena kulturnim

dejavnostima drugih narodov, še za angleško tradicijo nima prida posluha. Komaj danes se kulturna dejavnost novih Avstralcev deloma tolerira, podroma pa ni omembe vredne.

Izjava g. Zlobca je torej le ugotovitev splošno znanega dejstva da večina Slovencev ni mogla semkaj prinesiti svoje kulture, tukaj pa se niso imeli za kaj oprijeti. Ta izjava nikakor ne žali nima namena žaliti naših rojakov, niti ne zmanjšuje moralne vrednosti njihovih prizadevanj v kulturnem pogledu.

G. Janezov Janez, kdorkoli pač ste, ni krščansko da krivično napadate slovenskega predstavnika in enega naših najboljših sodobnih psnikov. Res ne vem pod katero rubriko subkulture naj bi uvrstil vaš napad.

V premislek k vaši zaničljivi opombi o komarju na volovskem rogu pa: "Kdor zaničuje se sam, podlega je tujčevi peti!"

Ing. Ivan Žigon

SLOVENIJA JE (TUDI)
POMORSKA DEŽELA

Še nekoliko močnejša panoga kot industrija pa je promet: ko je delalo v industriji 3000 delavcev, jih je bilo zaposlenih v prometni dejavnosti 3160. Seveda je to število tako visoko zaradi deleža kopske luke in delavcev na ladjah (slednjih je okoli 1000). Največ luškega tovora predstavlja že zdaj nafta, slede pa ji živilski prideiki. Na to odpade dobra polovica tovora, drugo pa na sadje in povrtnine, les, rude, semena, olje in mast, gradbeni material itd. Slovenske ladje pod zastavo Splošne plovbe Piran pa imajo največ prometa z Italijo, nato z Afriko in Daljnim vzhodom.

Z obale nadaljujejo potniki in tovor svojo kopno pot na dva načina: po avtomobilskih cestah, ki jih bo treba še zelo modernizirati in jim zvečati propustnost ter na njih poprečno hitrost, in po železnici, ki je v celoti elektrificirana in so zdaj v gradnji postajni in drugi objekti, predvsem pa skupen cestno-železniški terminal.

Če se ne bomo dlje zadržali pri trgovini, ki zaradi nakupov sosedov iz bližnje Italije proda za 60 odstotkov več blaga na prebivalca kot v prečju ostale slovenske trgovine, pa smo že na tem; da pogledamo, kako je na tem delu obale s turizmom. Predvsem lahko ugotovimo, da so turistične kapacitete na obali neprimerno bolj razvite kot njihova dostopnost. Letala s potniki za slovensko obalo morajo pristajati ali v Ljubljani ali v Pulju in na otoku Krku, nato pa čaka turiste utrujajoča vožnja po poletni komaj prepustnih cestah, ki so še toliko manj pogodu tistim, ki so navezani zgolj na avtomobilski promet.

NE GRE LE ZA DELOVNA
MESTA IN STANOVANJA!

/se nadaljuje/

Hitro priseljevanje na slovensko obalo povzroča kopico težko rešljivih problemov na vseh področjih. Ne gre le za hitro (in včasih prehitro) odpiranje novih delovnih mest ter za gradnjo stanovanj (ki ne more slediti potrebam), marveč so tu tudi vprašanja celotne oskrbe tamkajšnjih družin, vprašanja varstva in izobraževanja otrok ter zdravstvenega varstva, kulturne in športne dejavnosti vseh prebivalcev itd.

Več kot tisoč otrok vstopi na slovenski obali vsako leto na novo v šole, v katerih uči približno 500 učiteljev. Nad 13 odstotkov mladih (od 19 do 24 let) z obale se vpisuje v visoke šole, večinoma na univerzi v Ljubljani in Mariboru. Ker potem ti mladi izobraženci odtekajo tudi drugam, na obali vselej primanjkuje visoko kvalificiranih strokovnjakov, zato nameravajo nekatere oddelke višjih in visokih šol v prihodnje vzdrževati in na novo odpirati kar doma.

V zdravstvu je zaposlenih okoli 40 zdravnikov ter po več kot deset zobozdravnikov in farmacevtov z ustreznim številom drugih zdravstvenih delavcev. Obstoječe bolnišnične kapacitete so večinoma nefunkcionalne in zato ne najbolj ustrezne, zato vse tri občine skupaj grade veliko in moderno bolnišnico nad Izolo.

Kulturno življenje prebivalcev na slovenski obali označuje predvsem narodnostna mešanica: poleg Slovencev prebivajo tu še pripadniki italijanske narodnostne skupnosti ter mnogi priseljenci iz drugih jugoslovanskih republik. Temelj kulturnega življenja so tod knjižnice, ki imajo četrto milijona knjig ter prek 100.000 bralcev na leto.

TRIBINA ČITALACA

BRISBANE:
Jedna životna priča

Živorad LUKIĆ

Mnogi od naših ljudi su došli u ovu zemlju sa nekim ciljem. Neki radi znatiželje, drugi da bi obezbedili svojoj porodici bolji život nego tamo od kuda su otišli. Pa ipak mnogi od nas su obećali na polasku: "Samo nekoliko godina i etno mene nazad..." Mali procenat je bio takvih, a tome u prilog ide milion razloga zašto?

Slučaj sa našim zemljakom Brankom Čikićem iz brizbanskog predgrađa Vinze je, da kažem, malo drugačiji. Po polasku iz Domovine, pre nekih osam godina, nije obećavao ništa. Ali u jedno bio je siguran, znao je da ide u neizvesnost, a uza to žena i malo dete takoreći tek prohodalo bio je sam po sebi veliki razlog zabrinutosti. Znao je da tamo kamo ide nema nikoga svog, čak niti poznatina jedino obećanje Ministarstva iseljavanja koja su se ponekada graničila sa nemogućim granicama verovanja.

Još kao dete iz seoske porodice iz prostrane Mačve u ranoj mladosti je naučio da se zadovolji sa najoskudnijim sredstvima života. Bio je još takoreći dete kada je počeo u prostranim halama Lozničke Celuloze zarađivati za život, da bi pomogao kući braću i sestre posle rane smrti oca. Na polasku u Australiju imao je samo jednu želju: obezbediti svojoj porodici bolji život nego što je sam imao.

U iseljeničkom kampu Vajkol kod Brizbana, Branko je sa svojom suprugom Borkom i malim sinčićem Željkom osetio svu težinu nove zemlje. Ali se nije obeshrabio. Nije znao jezik ali je zato podmetnuo svoja leđa i znanje svog izučenog farbarskog zanata u Domovini i krenuo trnovitom stazom svog uspeha.

Nije mi bilo teško stupiti u kontakt sa njim. U svojoj prostranoj kući i uz jednog člana porodice više ljubazni domaćin mi je pokušao objasniti svoj uspeh u ovoj sredini. "Po dolasku ovde nisam ništa imao samo porodičnu obavezu i volju za rad. Ko zna možda to i nije bila volja možda je to bio strah za opstanak: možda me je baš to dovelo do ove pozicije na kojoj danas stojim". Imajući u vidu da je Branko danas u Brizbanu jedan ako ne od najboljih majstora svog zanata sa svojim malim "biznisom" što svakim danom postaje sve veći i unosniji, a ono bar je veliki sagovornik u čijem društvu nikada nije dosadno.

Uz šoljicu turske kafe, na naš način, razgovor je pokrenuo temu povratka u stari kraj. Brankove oči pa i ako za momenat su ga izdale kratkotrajnim bljeskom pomešanim nijansom tuge za svojim rodnim padinama Mačve, ali ne i veliko razočaranje što je sve to napustio da bi došao ovamo, pa stoga i sam njegov odgovor odgovor to je potvrdio: "Ja znam zašto sam ovde došao. Ovde mi je dobro. Ne mislim se vraćati nazad jedino ako to porodica odluči tada zna se nema prigovora."

Posle svega Branko je sa svojom porodicom priča za sebe. Za mnoge poučna. U svakom slučaju vredna pažnje da tuđa zemlja nije uvek izvor razočaranja i kajanja.

AIR BEEF

Odluka federalnog ministra za saobraćaj gosp. Nixona i australijske vlade o ukidanju letova trima evropskim vazduhoplovnim putničkim kompanijama, ako bude konačna biće koliko začuđujuća, još više zabrinjavajuća.

Začuđujuća tim pre što te kompanije, po izjavama pozvanih stručnjaka za vazdušni saobraćaj, ne konkuriraju ozbiljno australskoj nacionalnoj kompaniji Qantas. Naproti, one ubrzavaju, pojednostavljaju putovanja do Evrope i nazad, čine ih manje mukotrpnim i komplikovanim. Nije svejedno dali će putnik stići gde namerava direktno, ili će morati presedati na drugi avion ili neko drugo prevozno sredstvo sa nekog udaljenog kontinenta od Evrope, nekako se nalazi po strani, i umesto da se te saobraćajne veze proširuju i poboljšavaju, već postojeće se ukidaju. To je čudno i zabrinjavajuće tim više što ćemo sve to osetiti na svojoj koži mi, novodošli australijanci nebritanskog porekla. Zar smo mi obavezni da podnosimo ta nezgodna, skuplja i zaobilazna putovanja? Ko u ovom slučaju brine o našim potrebama i zar mi uvek moramo biti žrtve? Dokle ćemo mi novi doseljenici biti "građani drugog reda", građani u senci sazvežđa "Južnog Krsta".

Ako se EEZ-i ne sviđa ukus australijske govedine, cena ili neka druga komercijalna strana, mi novodošli za to nismo krivi. Ta govedina se zbog nečeka ne sviđa ni ostrvljanima - Britancima, Japancima, itd.

Možda će i nas ministar gosp. Makeler dići svoj glas i autoritet da nas zaštiti i razume? Nama ništa drugo pak ne ostaje sada već da čekamo kao "ozebo sunce" šta će se desiti u bliskoj budućnosti u vezi toga.

Srdan Čičulić

JUTRO

Na istoku sunce otvori oči i leno protegne svoje zrake. Crvenilo opija nebo. Crvenilo šalje zemlji. Ona se budi. Odiše svežinom bilja i zrikavcima.

Trava zašumori pri svakom dašku vetra. Laticice cveća se sanjivo otvaraju. Drveće nad prašnjavim drumom već širi svoj hlad.

Otvaraju se prozori na kućama kao dečije oči posle slatkog sna. Iz nekih dimnjaka se već puši: to najvrednije domaćice peku hleb i kuvaju mleko.

Psi zalaju tek pri prolasku kakvog ranoranioca sa motikom na ramenu i zdelom hrane u ruci, kako ide u vinograd.

Kloparanje lanaca narušava tišinu, svežu jutarnju tišinu.

Venac svetlih zrakova utapa se i u moju sobu. Nežno, tiho je ispunjuje i budi me. Milina mi prožimja telo i osetih se srećnom. Pomislih: kako je lepo živeti na selu!

Nečujno su se otvorila vrata, i baka je ušla. Polako je prišla prozoru i otvorila ga. Miris trave i leta, zemlje i vode ušao je u sobu. Udahnuh duboko.

A, odjednom, začu se iz daljine crkveno zvono. Bilo je jako, prolamajući jutro, ranjavajući njegovu lepotu teškim, prodornim zvukom. Jezivo se rasprostirao po šumi, reci, nemilice se uvlačio u cvetove, išao do oblaka.

Baka se umirila. Zvonjava je utihnula, i ona šapatom, zamišljeno reče:

- Neko je umro ...

Videla sam kad se krišom prekrstila.

Ana Nikolić

ŽIVOSLAVKI

Ne pitaj me gde sam bio, Kad ti kasno dođem; U životu stalno lutam, Pusti me da prođem. Ja ne idem u kafane, Nit kod drugih žena- Već ja idem u samoću Gde nikoga nema.

Ostavi me, ne diraj me, Ja neznam za radost; Tebe volim, budi srećna, Dao sam ti mladost. Često puta ni sam neznam,

Šta zapravo tražim; Sve mi nešto nedostaje Da jade ublažim.

Od malena svoj sam život, Lepo zamislio; I znao sam šta je sreća, Koju sam želeo. Srce bi se rasplakalo, Da je od kamena; Kad na ovom jadnom svetu Ništa lepog nema!...

Živorad Jovanović

Poštovano Uredništvo,

Veoma cjenim našu tribinu, jer to ja najbolji dokaz čije su "NAŠE NOVINE". Mi čitaoci nismo pjesnici, ali zahvaljujući Vama možemo sudjelovati u takmičenju bezsmrtnog Njegoša.

"NAŠIM NOVINAMA" i "NJEGOŠU" želim, sve najbolje.

S mnogo poštovanja,

I. Šegedin

SAMO TAMO

Samo tamo gdje sam rođen Imam želju ja da umrem Kad me majka treba stara Kraj nje moram ja da budem.

Udaljeni mi smo mnogo Novac tjera na sve strane Ona drugog sina nema Ja se stalno sjećam majke.

Dok sam bio malo dijete Kad bih čula da ja plačem Odmah bi mi dolazila Ni gledala ona pare.

Čuvali me drugi nisu Samo ona, moja majka Dizala me nikad nije Dok se nisam ja naspava.

Dojila me svojim mlijekom Dok su došli prvi zubi I kad staroj pomoć treba Ja je moram da poslužim.

Vidjeli se dugo nismo Godine su mnoge prošle Ali ona mene čeka Ponekada čak i zove.

I. Šegedin

FOTO PATRIS P.L.

375 KING STR. NEWTOWN
Tel. 513-213, Posle rada 699-7662

ZA NAJKVALITETNIJE VENČANE
ROĐENDANSKE KAO I FOTO-
GRAFIJE SA DRUGIH
SVEČANOSTI

Obratite se i posetite naš Studio u
Newtownu

BESPLATNO POZAJMLJUJEMO
VENČANE I BRAZMIRSKJE
HALJINE

Posetite nas lično ili putem telefona
ugovorite Vašu posetu.

*U Boji ili
*Crno bele

"ILINDEN" U MAKEDONIJI

U prošli četvrtak grupa od 34-ilindenaca otputovala je na 30-dnevno gostovanje u svoju postojbinu - Makedoniju. Zajedno sa njima otputovalo je i 20. fudbalera "GRINGILA UNITED", a u nedelju je otputovala grupa Makedonskog KUD VARDAR iz Port Kemble.

Oni će u okviru ovogodišnjih jubilarnih ILINDENSKIH praznika nastupati u više mesta Makedonije i svojim prisustvom uveličati ovaj najveći događaj u istoriji naroda - ustanak za oslobođenje od vekovnog robovanja pod tuđinom.

Na slici: Muška i ženska folklorna grupa "Ilinden", sa popularnim Krcetom koji je gostovao kod Ilindenaca. Krce nije otputovao sa ansamblom zbog ličnih razloga.

L Šarić Auto Škola

Nudi Vam povoljne uslove da dobijete
VOZACKU DOZVOLU

Za: Automatik, mijenjac, kamion, kao i semitrajlu uz vrlo povoljne uslove i niske cijene. Zainteresovani nazovite na Tel. 606-5246 ili Pisite na Adresu: P.O. Box 346 Cabramatta N.S.W. Mozete polagati na Vasem jeziku.